

ZAMUJENE URE

Peter Levec

Tako je pozno že, za vse prepozno!
Zakrij obraz v dlani! Ne čakaj več!
Pregrenko upati je v sonce,
ko že za góro v lastni krvi mre.

Zgubljen je čas in zamujen trenutek,
ko plal z neba je zlati blagoslov.
Zdaj luč ugaša, v neki blatni reki
se lomi zadnji njen odsev.

Trepeče v reki kri večera
in glas ne seže več na drugi breg.
O mrki čas, ko v prsih je temná
in je v očeh svetloba solz!

Prepozno je. Vse ure že stojijo
in mimo tod ne pride več nihčè.
Po polju blodi le še temni veter,
dehteč po rožah, ki so odcvelè.

NA BREGU TIŠINE

Peter Levec

Kako so daleč vsi ljudje
in vse stvari so hladne, tuje!
Kličèš, a le daljno sonce
izgubljene klice čuje.
Čakaš, a nikogar ni,
le lastna senca vate zre.
Ljubiš, krvaviš v ljubezni
in za to nihčè ne ve.

Kako so daleč vsi ljudje
in daljno, gluho je nebo.
Kot školjka, vržena na suho,
mučim se v tišini tej.
Ležim na pesku kakor školjka,
ki neko morje joče v njej.